

sas, siis fufus seda sūtitava tulist wilja fa „Rossia“ peale, kus nad mitmel puhul laeva põlema panna õhvradossid — seal andis Hinrik teistele julgust oma eesmärgi läbi; püüdis targal sõmbel ja wäsimata tuld suetutada ja mõnu sa nõuu läbi laeva tahju eest hoida. Tema endaara salgamine ja tööltiirus ei jäänud unustusse, waid leidsid valitsuse poolt teenitud palka. Kena auurist ehitas tema wahwa rinde ja sals luue warrusse peale ömmeldud tulds-treest tunnistawad tema piha, laitmata teenistust.

Ehk sül sellepäras tihedust ei ole, et Hinrik Numal oma Ria ja Tallinna gubernemangust sündinud maameeste hulgast sõateenistussel, nii hästi mere, kui maavääl, riigis veel paljo tema sarnasid on, kes teenistuse füüruse, wahwusse, mõõstluse meeles ja sõa-tarkusse, nõnda kui töömus Reisri ja isamaa eest bâdaobu tunnil oma elu julgest lõpetates, — temast maha ei jääko; siiski on tema ja eju-mene nende hulgast, kes selle eest oma ülemate poolest seda onu on leidnud, et tema vilti ühte laialsfäiva aea-sirja mälestuselks ülespandi. Tema nimi ei tohi sellepäras ta meie „kasulises Kalendris“ mite fulutamata jääda, ja saks kirjutajaal suur rõõm olema, kui aastat aastalt ta meie Geesti-poegade sugu sõateenistusbes kuulsamaks tõuseks, ja tegudes ülestunnistaks, et nemad seal sündinud, suhu muistene juuksalevi poea lätsi jala maha oli toetanud.

Müüd käängame lõpetusel veel silmab önnelise rahu aea pâlise waisto, selle terrad muid ja nende rahusängide mura ühilase paistawad, kes oma were higi ja surma läbi meiste tuleraid rahvypâivi lunastanud. Tânu Jõsandale taewas, kes sõa fâra waigistanud, aga tânu ja liimist ta meie suure Reisrile, kes tühja auuahnuuse ja wastatörku-mise pârast põlema süninud sôda lauemine ei fosutanud, waid riigialamate õnne pârast lepitilust rahu tegi. Mõisko siis igameres hoolikult seda rahu aega aequalisus ja iga-weseks lauluts tarvitado, ja igas tâlis töösumata täita, mis viglaaste alamate sebus meie sââni nõuab.